Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλησθὲν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ὄφελιμον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Νοεμβρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 45

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 345)

Τὴν ἑσπέραν, εἰς τὰς ἕξ, ἐστάθμευσαν ὑπὸ τοὺς ἰδίους σχεδὸν ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους εἶχον σταθμεύσῃ καὶ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Τὴν ἑπομένην, ἀναχώρησις ἀπὸ τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας καὶ πορεία κοπιώδης δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Κόπος πολὺς πάντοτε, ἀλλ' οὐδὲν ἀπευκταῖον.

Ἤδη τὸ δυσκολώτερον εἶχε γίνῃ· διότι ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» εἶχεν ἀνέλθῃ ὅλον τὸν ἀνήφορον καὶ εὑρίσκετο εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πόρου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχιζε πλέον κατήφορος. Ἡ ἅμαξα τώρα θὰ ἠκολούθει τὰς δυτικὰς κλιτεῖς, τὰς διευθυνομένας πρὸς τὴν Εὐρώπην.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην—6 Ἰουλίου,—ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν εἴσοδον ἑλικοειδοῦς στενωποῦ, κατὰ μῆκος τῆς ὁποίας, δεξιᾷ, ἐξετείνετο ἓν δάσος πυκνόν.

Ζῷα καὶ ἄνθρωποι εἶχον κοπιάσῃ πολύ. Πνιγηρότατος ἦτο ὁ καύσων ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸν ἀνατολικὸν ὁρίζοντα ἦσαν συσσωρευμένα νέφη πυκνὰ καὶ μαῦρα, ἀνερχόμενα ὁλονέν.

«Θὰ ἔχωμεν καταιγίδα!» εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Θὰ ἔχωμεν ἀστραπὲς καὶ βροντές; ἠρώτησεν ἔντρομος ἡ μικρὰ Ναπολέαινα.

— Καθὼς φαίνεται! ἀπεκρίθη ὁ κ. Σέργιος.

— Δυςάρεστον, εἶπεν ὁ Ὄρτικ· διότι καμμιὰ φορὰ αἱ καταιγίδες εἶνε φοβεραὶ εἰς τὰ Οὐράλια.

— Σπίτι ἔχομε, δόξα σοι ὁ Θεός· εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ· ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε μία καταιγίς, τὴν προτιμῶ ἀπὸ τοὺς λύκους!

—Καγέττη, ἠρώτησεν ἡ Ναπολέαινα τὴν νεαρὰν Ἰνδήν, φοβεῖσαι τὲς βροντές;

—Ὄχι, ἀγάπη μου· ἀπεκρίθη ἡ Καγέττη.

— Ἔχει δίκηο ἡ Καγέττη, προςέθεσεν ὁ Γιάννης· δὲν πρέπει κανένας νὰ φοβῆται.

— Μπᾶ! σὰν δὲν μπορῇ κανεὶς νὰ φυλαχθῇ! εἶπεν ἡ Ναπολέαινα, ὑψόνουσα τοὺς ὤμους.

— Ἄκου' ἐκεῖ τὴ φοβιτσιάρα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος. Μὰ δὲν ἠξεύρεις λοιπόν, ἀνόητη, τί εἶνε ἡ βροντή;

— Τί εἶνε;

— Νά, παίζουν τὴ σφαῖρα 'ςτὸν οὐρανό!

—Ναί, μὰ ἡ σφαῖρες αὐτὲς εἶνε ἀπὸ φωτιὰ καὶ καμμιὰ φορὰ πέφτουν 'ςτὸ κεφάλι μας!» ἀπήντησε τὸ κοράσιον, κλεῖον τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ ζωηρᾶς ἀστραπῆς.

Ἔσπευσαν νὰ ἑτοιμάσουν τὰ τῆς σταθμεύσεως, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ φυλαχθοῦν ὑπὸ στέγην πρὶν ἐκραγῇ ἡ καταιγίς.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀπεφασίσθη νὰ γρυπνοῦν οἱ ἄνδρες ἐκ περιτροπῆς, ὅπως καὶ τὰς προηγουμένας νύκτας.

Ὁ κ. Σέργιος ἠτοιμάζετο νὰ προσφερθῇ, ὅταν τὸν ἐπρόλαβεν ὁ Ὄρτικ εἰπών:

«Θέλετε νὰ φυλάξουμε πρῶτοι ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγώ;

— Ὅπως θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Τὰ μεσάνυκτα θὰ ἔλθωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Γιάννης νὰ σὰς ἀντικαταστήσωμεν.

— Σύμφωνοι, κύριε Σέργιε!» εἶπεν ὁ Ὄρτικ.

Ἡ πρότασις αὕτη, ἡ τόσον φυσικὴ ἄλλως τε, δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Καγέττην καὶ χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ καὶ αὐτὴ πῶς καὶ πόθεν προησθάνθη ὅτι ὑπέκρυπτε κάτι κακόν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισεν ἡ θύελλα νὰ μαίνεται. Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ ἐφώτιζον μὲ μεγάλας καὶ ταχείας λάμψεις τὸ δάσος, ἐνῷ ἐμυκῶντο βρονταί, πολλαπλασιαζόμεναι ἀπὸ τὰς ἠχοῦς τῶν ὀρέων.

«Ἐστάθη ὄπισθεν τοῦ κορμοῦ μιᾶς γιγαντιαίας πεύκης.»

(Σελ. 354, στήλ. α'.)

Ἡ Ναπολέαινα, διὰ νὰ ἔχῃ καλλίτερα κλειστὰ τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιά, ἐχώθη ἀπὸ τώρα εἰς τὸ κρεββάτι της. Καθεὶς ἔσπευσε νὰ καταλιθῇ καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ἑνάτη ὥρα, ὅλοι ἑκοιμῶντο ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας» μὲ ὅλον τὸν κρότον τῶν βροντῶν καὶ τοῦ ὁρμητικοῦ ἀνέμου.

Μόνον ἡ Καγέττη δὲν ἐκοιμᾶτο. Δὲν εἶχε κἂν ἐκδυθῇ καὶ μολονότι πολὺ κοπιασμένη, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ ὕπνον οὔτε στιγμήν. Βαθεῖα τὴν ἐβασάνιζεν ἡ ἀνησυχία, ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἀσφάλεια τῶν ἀγαπητῶν της συντρόφων εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς τὴν φρούρησιν τῶν

δύο ρώσων ναυτῶν. Διὰ τοῦτο, μετὰ μίαν ὥραν, θελήσασα νὰ ἴδῃ τί ἔκαμνον, παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἄνωθεν τῆς κλίνης της, καὶ ἐκύτταξεν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν.

Ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ, οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν, διέκοψαν τὴν συνομιλίαν των καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος ἐφάνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἀμέσως ὁ Ὄρτικ ἔνευσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ προχωρήσῃ διὰ τὸν φόβον τῶν σκύλων. Ἂν ὁ Βάγκραμ καὶ ὁ Μαρέγγος δὲν ἀνήγγειλαν τὴν παρουσίαν του, τοῦτο συνέβη διότι οἱ σκύλοι, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν καταιγίδα, εἶχον κοιμηθῆ ἐντὸς τῆς «Εὐδρόμου Οἰκίας».

Μόλις ἔφθασαν πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀντήλλαξαν λέξεις τινὰς μετ' αὐτοῦ καί, ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, ἡ Καγέττη εἶδεν ὅτι τον ἠκολούθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους.

Ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος; τί ἤθελαν μαζί του οἱ δύο ναῦται; Ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰ μάθῃ ἡ Καγέττη ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ.

Κατῆλθε τότε ἀπὸ τὴν κλίνην της ἡ νεαρὰ Ἰνδή, ἀλλὰ τόσον ἀθορύβως, ὥστε κανεὶς δὲν ἐξύπνησεν. Ἤνοιξε τὴν θύραν μὲ τὴν ἰδίαν προφύλαξιν, ἐξῆλθε καὶ την ἔκλεισεν ὄπισθέν της.

Μόλις εὑρέθη εἰς τὸ ὑπαιθρον,

«Ἐμπρός!» εἶπε.

Δὲν ἐδίστασε, δὲν ἐφοβήθη οὐδ' ἐπὶ στιγμήν. Καὶ ἐν τούτοις ἐξέθετεν εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν αὐτῆς ζωήν. Ἂν την ἔβλεπον, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν θὰ την ἐφόνευον;

Ἡ Καγέττη διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος, τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐφωτίζετο ὡς ἀπὸ ἀνταύγειαν πυρκαϊᾶς, ὁσάκις μεγάλη τις ἀστραπὴ διέσχιζε τὰ νέφη. Ἔρπουσα ἀφανὴς διὰ μέσου πυκνῶν καὶ ὑψηλῶν θάμνων, ἐστάθη ὄπισθεν τοῦ κορμοῦ μιᾶς γιγαντιαίας πεύκης. Ψίθυρος συνομιλίας, τὸν ὁποῖον ἤκουσεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου βημάτων, τὴν ἔκαμε νὰ σταματήσῃ.

Ἑπτὰ ἄνθρωποι εὑρίσκοντο ἐκεῖ, καθήμενοι ὑπὸ τὰ δένδρα. Ὁ Ὄρκιτ καὶ ὁ Κίρσεφ εἶχον ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν των.

Καὶ ἰδού τί ἤκουσεν ἡ Καγέττη ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν ὑπόπτων τούτων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὡμίλουν ρωσσικά.

«Εἶχα τὸ λόγο μου ποῦ ἤθελα νὰ πάρουμε τὸ στενὸ τοῦ Πετχόρα—ἔλεγεν ὁ Ὄρτικ. Ἤξευρα πῶς θὰ συναντήσω ἐδῶ παλαιοὺς φίλους. — Ἀλήθεια, Ρόστωφ;

Ρόστωφ ὠνομάζετο ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἦλθε καὶ παρέλαβε τὸν Ὄρτικ καὶ τὸν Κίρσεφ.

— Ἔχουμε δυὸ μέρες τώρα, ἀπεκρίθη ὁ Ρόστωφ, ποῦ ἀκολουθοῦμε αὐτὴ τὴν ἄμαξα, μὲ προφύλαξι, ὥστε νὰ μή μας καταλάβῃ κανείς. Εἴχαμεν ἰδῇ τοὺς δυό σας, ἐσένα καὶ τὸν Κίρσεφ, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνοήσαμεν ὅτι ἡ δουλειὰ ἦταν καλή...

— Καλὴ λέει; Ἀκοῦς ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ὄρτικ.

— Μὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; ἠρώτησεν ὁ Ρόστωφ.

— Ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἤμεθα εἰς τὴ συμμορία τοῦ Κάρκωφ.

— Καὶ αὐτοὶ ποῦ συνοδεύετε τί εἶνε;

— Γάλλοι σχοινοβάται· μία κάποια Οἰκογένεια Κασκαμπέλ, ποῦ ἐπιστρέφει εἰς τὴν Εὐρώπη. Ἀργότερα θά σας διηγηθῶ τὰ συμβάντα τοῦ ταξειδίου μας. Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ σκουδαιότερο.

— Ὄρτικ, ἠρώτησεν εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ρόστωφ· ὑπάρχουν χρήματα στὴν ἄμαξα;

— Δυὸ ἑῶς τρεῖς χιλιάδες ρούβλια.

— Καὶ πῶς δέν τα κλέφτετε καὶ νὰ φύγετε; παρετήρησεν ὁ Ρόστωφ.

— Γιατί ἡ δουλειά που λογαριάζουμε, εἶνε πολὺ πειὸ σπουδαία ἀπὸ μιὰ μιτροκλοπὴ τριῶν χιλιάδων ρουβλίων! ἀπήντησεν ὁ Ὄρτικ.

— Τί τρέχει λοιπόν; Ἐξηγήσου.

— Ἀκούσατε, φίλοι μου, ὑπέλαβεν ὁ Ὄρτικ. Ἂν ὁ Κίρσεφ καὶ ἐγὼ ἐκατορθώσαμεν νὰ περάσωμεν ὅλην τὴν Σιβηρίαν καὶ νὰ φθάσωμεν χωρὶς κανένα κίνδυνον εἰς τὰ ρωσσικὰ σύνορα, αὐτὸ τὸ ὀφείλομεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ αὐτό που ἐκάμαμεν ἡμεῖς, τὸ ἔκαμε καὶ ἕνας ἄλλος, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ τον ἀνακαλύψῃ μέσα εἰς ἕνα θίασον σχοινοβατῶν. Εἶνε ἕνας Ρῶσσός που δὲν ἔχει περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Ρωσσίαν—αὐτὸς γιὰ ἄλλους λόγους βέβαια, — ἕνας πολιτικὸς κατάδικος μὲ μεγάλον ὄνομα καὶ μὲ μεγάλη περιουσία. Λοιπόν, τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἂν καὶ μόνον ὁ Κασκαμπέλ καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ξεύρουν, ἐκατορθώσαμεν νὰ το ἀνακαλύψωμεν.

— Καὶ πῶς;

— Μιὰ βραδυὰ εἰς τὸ Μουζῆ ἀκούσαμε μιὰ συνομιλιὰ κρυφή, ποῦ ἔκαμε μὲ τὸν Κασκαμπέλ.

— Ἔτσι αἴ; Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν λέγουν κύριον Σέργιον. Ἀλλὰ πραγματικῶς εἶνε ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης. Χάνει τὴν ζωήν του ἂν ἀνακαλυφθῇ εἰς ρωσσικὸν ἔδαφος.

— Τί τύχη! ἀνέκραξεν ὁ Ρόστωφ. Αὐτὸς ὁ κόμης Ναρκίνης δὲν εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Ναρκίνη πού τον εἶχαν ἐξορία 'στὴ Σιβηρία καί που εἶχε κατορθώσῃ νὰ δραπετεύσῃ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια;

— Ἀκριβῶς! ἀπεκρίθη ὁ Ὄρτικ.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ κόμης Ναρκίνης ἔχει ἑκατομμύρια, ὑποθέτω ὅτι δὲν θἀρνηθῇ νὰ μας δώσῃ... ἕνα τοὐλάχιστον, ἄν τον φοβερίσωμεν ὅτι θὰ προδοθῇ.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται! Ἡμεῖς ὅμως, Ὄρτικ, εἰς τί σοῦ χρειαζόμεθα διὰ νὰ βάλῃς εἰς πρᾶξιν τὸ σχέδιόν σου; ἠρώτησεν ὁ Ρόστωφ.

— Μοῦ χρειάζεσθε, διότι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μὴ φανῶμεν ἐγὼ καὶ ὁ Κίρσεφ εἰς τὴν πρώτην αὐτὴν ὑπόθεσιν, ὥστε ἂν ἀποτύχῃ αὐτή, νἀναλάβωμεν ἡμεῖς τὴν δευτέραν. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ νὰ κατορθώσωμεν νὰ πάρωμεν τὰ χρήματα καὶ τὴν ἄμαξαν τῶν Κασκαμπέλ πρέπει νὰ μείνωμεν, ὅπως μᾶς ξεύρουν, οἱ δύο ἐκεῖνοι ρῶσσοι ναυαγοὶ πού τους χρεωστοῦν τὴν ἐλευθερίαν των καὶ τὴν ἐπιστροφήν των. Καὶ τότε, ἀφ' οὗ ξεπαστρέψωμεν ὅλην τὴν οἰκογένειαν, θὰ γυρίζωμεν χῶρες καὶ χωριά, χωρὶς ποτὲ νὰ φανταστῇ ἡ ἀστυνομία ὅτι ἤμαστε ἐμεῖς, μασκαρευμένοι εἰς σαλτιμπάγκους!

— Ὄρτικ, θέλεις νὰ κάμουμε ἀπόψε ἀμέσως τὴν ἔφοδο, νὰ πιάσουμε τὸν κόμητα Ναρκίνην καὶ νὰ του 'ποῦμε μὲ ποιοὺς ὅρους δὲν θὰ καταδοθῇ ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν Ρωσσίαν;

—Μὴ βιάζεσαι! ὑπομονή! ἀπεκρίθη ὁ Ὄρτικ. Ἀφ' οὗ ὁ κόμης Ναρκίνης ἔχῃ σκοπὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Πέρμον, διὰ νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα του, καλλίτερα νὰ τον ἀφήσουμε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πέρμον. Ὕστερα λοιπόν, μὲ ὅλη τὴν εὐγένεια, θὰ του στείλουμε ἕνα γραμματάκι, θὰ τον προσκαλέσουμε εἰς ἕνα μέρος,—καὶ ἐκεῖ θὰ λάβετε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησι νὰ τον γνωρίσετε.

— Ὥστε, τώρα δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τίποτε;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Ὄρτικ. Πρέπει ὅμως νὰ κάμετε τρόπον ὥστε νὰ ὑπάγετε πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὸ Πέρμον καὶ νὰ μας περιμένετε ἐκεῖ. Καὶ προσοχὴ νὰ μή σας ἰδῇ κανείς.

— Καλά, σύμφωνοι!» ἀπεκρίθη ὁ Ρόστωφ.

Καὶ οἱ κακοῦργοι ἀπεχωρίσθησαν, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι ἡ Καγέττη ἤκουσεν ὅλην των σχεδὸν τὴν συνομιλίαν.

Ὁ Ὄρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κατάλυμα, ὀλίγας στιγμὰς κατόπιν αὐτῆς, πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς ἐνόησε τὴν ἀπουσίαν των.

Ἤδη ἡ Καγέττη ἐγνώριζε τὰ σχέδια τῶν ἐλεεινῶν ἐκείνων· Συγχρόνως ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Σέργιος ἦτο ὁ κόμης Ναρκίνης, τοῦ ὁποίου ἐκινδύνευεν ἡ ζωή, καθὼς καὶ ἡ τῶν συντρόφων της. Τὸ μυστικόν του θἀπεκαλύπτετο, θὰ ἐπροδίδετο, ἂν δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ μέρος τῆς περιουσίας του.

Παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα ἕως νὰ συνέλθῃ ἡ Καγέττη ἀπὸ τὸν τρόμον, τὸν

ὁποῖον τῇ ἐπροξένησαν ὅσα ἤκουσεν... Ἀποφασισμένη νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδια τοῦ Ὄρτικ, ἐσκέφθη μὲ ποῖον τρόπον ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ. Διῆλθε τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ. Ὄνειρον ἀπαίσιον τῆς ἐφαίνετο ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνή. Ἀλλ' ὄχι! ἦτο πραγματικότης. Περὶ τούτου δὲν της ἔμεινεν ἀμφιβολία, ὅταν τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἤκουσε τὸν Ὄρτικ νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Κασκαμπέλ:

«Εὑρέτε ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Κίρσεφ εἴχαμεν σκοπὸν νὰ σας ἀφήσωμεν, ὅταν θὰ ἐπερνούσαμεν τὰ Οὐράλια, διὰ νὰ ὑπάγωμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Ρίγαν. Ἐσυλλογισθήκαμεν ὅμως ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ σας συνοδεύσωμεν ἕως εἰς τὸ Πέρμον, καὶ ἐκεῖ πλέον νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Διοικητὴν νὰ μας στείλῃ εἰς τὴν πατρίδα... Μᾶς ἐπιτρέπετε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξεῖδι μαζί σας;

—Εὐχαρίστως, φίλοι μου! ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς Κασκαμπέλ. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔρχωνται μαζὶ ἀπὸ τόσῳ μακρυά, δὲν πρέπει νὰ χωρίζωνται παρὰ ὅσῳ τὸ δυνατὸν πειὸ ἀργά—ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη θὰ εἶνε πολὺ ἑνωρίς!»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ περασμένον Σάββατον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, ἔγεινα μάρτυς τῆς ἑπομένης σκηνῆς:

Ἐπερνοῦσεν ἕνας ταχυδρομικὸς Διανομεὺς μὲ σάκκον γεμάτον καὶ μὲ βῆμα ταχύ, ὅταν τον σταματᾷ πλησίον μου ἕνα παιδί, ἕως δώδεκα ἐτῶν.

— Ἔχεις τὴ «Διάπλασί» μου; τὸν ἠρώτησε ζωηρῶς.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Διανομεύς· ἴσαλσα τὴν ἐπήγαινα 'ς τὸ σπίτι. Νὰ σού την δώσω;

— Ἀκοῦς λέει!

Ὁ Διανομεὺς ἔψαξεν ὀλίγον, εὗρε τὸ φυλλάδιόν του καὶ τού το ἔδωσε. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε καὶ ἕνα ἄλλο παιδί, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας, καὶ εἶπε:

— Ἄ! ἐβγῆκεν ἡ «Διάπλασις»; Ποῦ εἶνε ἡ δική μας;

— Τὴν ἄφησα εἰς τὸ σπίτι, κύριε Νῖκο! ἀπήντησεν ὁ Διανομεὺς καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Καὶ ἐγὼ εἶχα προχωρήσῃ. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπέρασαν ἀπ' ἐμπρός μου τὰ δυὸ ἐκεῖνα παιδία, βαδίζοντα παρὰ τὸ πλευρὸν ἀλλήλων καὶ συνομιλοῦντα ὡς καλοὶ φίλοι. Τοῦτο μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, διότι τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπλησίασαν τὸν Διανομέα τὰ δύο παιδιὰ δὲν μου ἐφάνησαν ὅτι ἐγνωρίζοντο. Συλλογισθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐγνωρίσθησαν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τὰ ἠκολούθησα ὀλίγον διὰ νὰκούσω, εἰ δυνατόν, τὴν συνομιλίαν των. Ἡ ὑπόνοιά μου ἀπεδείχθη ἀληθής:

— Καὶ τί ψευδώνυμον ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.

— Δὲν μπορῶ νὰ σού το 'πῶ· ἀπήντησεν ὁ δεύτερος· κανεὶς δὲν ἠξεύρει τὸ ψευδώνυμόν μου, οὔτε ὁ πατέρας μου ὁ ἴδιος.

— Καλά· τότε κ' ἐγὼ δὲν θὰ σου 'πῶ τὸ δικό μου. Λαμβάνεις μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς;

— Εἰς ὅλους.

— Ἐβραβεύθης ποτέ;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Μὴν εἶσαι ὁ «Χαλασμὸς Κόσμου»;

— Μὰ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σου 'πῶ τὸ ψευδώνυνόν μου. Ἄμα γνωρισθοῦμε καλλίτερα, τότε ἠμπορεῖ...

Ἐδῶ τὰ παιδία ἀνῆλθον μαζὶ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους. Δὲν ἠμπόρεσα νἀκούσω περισσότερα. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας ἐλάβομεν εἰς τὸ Γραφεῖον ἐπιστολὴν τοῦ ἑνός, ὁ ὁποῖος διηγεῖτο ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν καὶ ἐφαίνετο κατενθουσιασμένος, διότι ἐξ αἰτίας τῆς «Διαπλάσεως» ἀπέκτησεν ἕνα φίλον καλόν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ συνομιλῇ καὶ νὰ συνεννοῆται καὶ τὸν ὁποῖον—καθὼς ἔλεγε—ποτὲ ἴσως δὲν θὰ ἐγνώριζεν ἂν δὲν ἦσαν καὶ οἱ δύο συνδρομηταί μας!

Παρομοίας ἐπιστολὰς πολλάκις ἕως τώρα ἔλαβεν ἡ «Διάπλασις». Ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν καὶ συνεδέθησαν εἰς τὸ Σχολεῖον, μὲ τὴν «Διάπλασιν» ἀνὰ χεῖρας· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν συναντηθέντες εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅπου μετέβησαν νὰ ἐρωτήσουν ἂν ἦλθεν ἡ «Διάπλασις»· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν εἰς τὸν περίπατον, ὁμιλοῦντες περὶ «Διαπλάσεως»· ἄλλοι ἐγνωρίσθησαν εἰς ταξεῖδιον, ἄλλοι εἰς τὴν ἐξοχὴν—παντοῦ ἀναγνωριζόμενοι ὡς συνάδελφοι καὶ σπεύδοντες, μὲ τὴν προθυμίαν ἀνθρώπων συνδεομένων πνευματικῶς διὰ κοινῆς ἀγάπης πρὸς μίαν ἰδέαν, —διότι τί ἄλλο παρὰ μία ἰδέα εὐγενὴς εἶνε ἡ «Διάπλασις;»—νἀνταλλάξουν τὰς ἐντυπώσεις των, τὰς σκέψεις των, τὰς προτιμήσεις των, τὰ ὄνειρά των... Δι' αὐτὸ αἱ φιλίαι αὗται, αἱ ἐν ὀνόματι τῆς «Διαπλάσεως» συναφθεῖσαι, εἶνε στεναὶ καὶ διαρκεῖς. Παιδία συναντηθέντα μίαν φορὰν ὡς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ λησμονηθοῦν ποτέ, νομίζω· καὶ θὰ μείνουν φίλοι εἰς ὅλην των τὴν ζωήν.

Ὑπάρχει δὲ ὡραιότερον καὶ εὐγενέστερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μακρὰν φιλίαν, ἀπὸ τὸν παλαιὸν παιδικὸν φίλον; Ἐρωτήσατε τοὺς γονεῖς σας, ἐρωτήσατε τοὺς μεγαλητέρους σας. Θὰ σας ἀπαντήσουν ὅτι οἱ καλλίτεροι, οἱ πολυτιμώτεροι, οἱ πιστότεροι φίλοι των εἶνε ἐκεῖνοι μετὰ τῶν ὁποίων συνεδέθησαν κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν. Ὅταν θὰ ἠμπορεῖτε νὰ λέγετε δι' ἕνα ἄνθρωπον «εἴμεθα φίλοι ἀπὸ μικρὰ παιδιά», θὰ εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ λέγετε; «ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἀδελφός μου.»

Δι' αὐτὸ μὲ συγκινοῦν ἰδιαιτέρως αἱ φιλίαι αὗται· δι' αὐτὸ χαίρω ὅταν μανθάνω ὅτι εἰς τὰ Σχολεῖα π. χ. τὰ ἀριθμοῦντα πολλοὺς μαθητὰς ἢ μαθητρίας, οἱ φίλοι καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε συνδεδεμένοι περισσότερον μεταξύ των καὶ συνέρχονται εἰς τὰ διαλείμματα καὶ ἀποτελοῦν κύκλον ἰδικόν των, συνομιλοῦντες πάντοτε περὶ τῆς «Διαπλάσεως.» Οὕτως ἡ «Διάπλασις» μοῦ φαίνεται ὡς μήτηρ, ὡς ἀρχηγὸς μιᾶς μεγάλης πνευματικῆς οἰκογενείας, τὰ τέκνα τῆς ὁποίας συνδέει καὶ ἀδελφόνει ἡ πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα ἀγάπη. Πόσον λοιπὸν εὐτυχὴς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ σύμπτωσις, δι' ἧς ἀναγνωρίζονται καὶ συνδέονται τοιοῦτοι ἀδελφοί!

Τὴν τοιαύτην ἀδελφοποίησιν τῶν συνδρομητῶν μας, ἡ ὁποία τόσα καλὰ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ, σκοπεύει νὰ προαγάγῃ καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ «Διάπλασις.» Τὴν ἕνωσιν καὶ τὴν συνάντησιν δὲν θέλει νὰ την ἀφίσῃ πλέον εἰς τὴν «τύχην,» ἀλλὰ νὰ την ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν «θέλησιν.» Εἰς αὐτὸ βασίζεται, καθὼς γνωρίζετε ἤδη, καὶ ἡ μεγάλη ἐκείνη «καινοτομία,» τὴν ὁποίαν ὑπαινίσσονται οἱ περίφημοι Ρεμβασμοὶ τοῦ Ἀνανία. Ἀλλ' ἂς μὴ ἀναλάβω ἀλλότρια καθήκοντα! "Οταν μετ' ὀλίγον θὰ ἀδημοσιευθῇ ὁ Γ' Ρεμβασμός, θὰ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἀνανίαν τὰ καθέκαστα. Ἐγὼ εἶνε τώρα καιρὸς νά σας ἀποχαιρετίσω.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΤΡΙΣ

Σ' ἀγαπῶ, πατρὶς εὐλογητή,
Στὴν ἀγκάλη Ἀπρίλης πάντα σὲ κρατεῖ,
Φαίνεσαι σὰ θεία ζωγραφιὰ
Ποῦ μᾶς δείχνει τοῦ Παντὸς τὴν ὡ-
[μορφιά.

Κάθε σου γραμμή, καὶ μουσική·
Κάθε χρῶμά σου ψυχὴ τὸ κατοικεῖ,
Κι' ὅλα σου, καὶ κάμποι καὶ βουνά,
Ὕψη, βάθη, χρυσολάμπουν ζωντανά.

Ράντισμα σοῦ ρίχνει κ' ἡ Αὐγὴ
Ἀπὸ ρόδα ποῦ δὲ βρίσκονται 'στὴ γῆ.
Χάρισμα τοῦ ἥλιου σου φορεῖς
Μιὰ πορφύρα, σὰ βασίλισσα, Πατρίς!

Στέφανα τὸ χέρι τ' οὐρανοῦ
Μέσ' 'στὴν ὥρα τὴ βαθειὰ τοῦ δειλινοῦ
Ἀπὸ μενεξέδων θησαυρὸ
Στὸ κεφάλι σου σκορπίζει τὸ ἱερό!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Σήμερον θά σας διηγηθῶ κατὰ ποῖον τρόπον «ἐγλύτωσα» μίαν φορὰν ὑο πολυσπουδαῖα πράγματα: τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ... τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ξύλο που ἤθελε νά μου δώσῃ ὁ πατέρας μου.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι τὴν χρονολογίαν ἀκριβῶς· ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ ἤμουν μεγαλήτερος ἀπὸ δέκα χρόνων. Εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νά εἶνε τέλειος· φαίνεται ὅμως ὅτι ἐγὼ εἶχα πολὺ περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ ἄλλα παιδιά· δι' αὐτὸ καὶ ὁ πατέρας μου ἦτο πολὺ πλέον αὐστηρὸς ἀπὸ ἄλλους πατέρας...

Ἕνα πρωὶ ἀνοιξιάτικο ὁ πατέρας μου μ' ἐξύπνισεν ἐνωρὶς καί μου εἶπε νά τον συνοδεύσω εἰς ἕνα ἐξοχικὸν περίπατον ποῦ ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ὡς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Εἰς τὴν πατρίδα μας ὁ Ἅγιος Νικόλαος τιμᾶται εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὡραίου καὶ καταφύτου λόφου, ὅπου ὑπάρχει μιὰ ἐκκλησοῦλα, ἕνα μοναστηράκι, καθαρὸς ἀὴρ καὶ θέα θαυμασία. Πολύ μου ἤρεσεν αὐτὸς ὁ περίπατος καὶ διὰ τοῦτο μὲ πολλὴν προθυμίαν ἐσηκώθην καὶ ἤρχισα νὰ ἐνδύωμαι. Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἦτο καθημερινὴ καὶ ἐπειδὴ πιθανότατα ἡ πρωϊνὴ ἐκείνη ἐκδρομὴ θὰ παρετείνετο, εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπερνοῦσεν ἔτσι ἡ ὥρα καὶ δὲν θὰ ἐπήγαινα πλέον εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ὁ πατέρας μου μ' ἐπερίμενε κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνος· εἶχε καὶ ἕνα παχουλὸ καὶ κάτασπρο ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον ἐχάϊδευε σκυμμένος, ἐν ᾧ ἐκεῖνο ἐδέλαζε φαιδρότατα.

— Τί εἶνε αὐτό, πατέρα; εἶπα.

— Ἀρνί· δὲν το βλέπεις;

— Καὶ τί θά το κάμουμε;

— Νά, θά το πάρουμε μαζί μας εἰς τὸν περίπατο.

— Γιὰ νὰ βοσκήσῃ;

— Ἔρχου τώρα καὶ μὴ ρωτᾷς.

Ἐξεκινήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς. Εἰς τὸν δρόμον ἐγίναμεν φίλοι στενώτατοι ἐγὼ καὶ τὸ ἀρνάκι. Ἔτρωγε χόρτο ἀπὸ τὸ χέρι μου, μ' ἐκυνηγοῦσε, τὸ ἐκυνηγοῦσα, ἤ ἐπερπατούσαμεν πλάϊ - πλάϊ, ὅταν ὁ πατέρας μου ἔλεγε νὰ παύσω πειὰ τὸ τρέξιμο.

— Τὸ ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸ τὸ ἀρνάκι καί σε παρακαλῶ πολύ, πατέρα, νὰ μήν το σφάξουμε, εἶπα.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἀπήντησε τίποτε. Γιατί ἄρά γε :...

Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Ἐμβήκαμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπροσκυνήσαμεν καὶ ἀνάψαμεν κεριά. Ὅταν ἐβγήκαμεν ἔξω ὁ πατέρας μου ἐπλησίασε ἕνα καλόγηρον καὶ κάτι τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἤκουσα τίποτε· τὸν εἶδα μόνον πού του ἔδειξε τὸ ἀρνάκι.

Ἐμείναμεν ὀλίγην ὥραν ἐκεῖ - ἐπάνω καὶ ἐθαυμάσαμεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν θέαν ἀπὸ τοῦ λόφου. Ὕστερα ὁ πατέρας μου εἶπε!

— Ἔλα· εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνουμε. Ἐσὺ θὰ πᾷς εἰς τὸ σχολειό σου καὶ ἐγὼ 'στὸ μαγαζί μου.

Εἶνε περιττὸν νά σας εἴπω ὅτι ἐγὼ εἶχα ὄρεξιν νὰ μείνω ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ ὑπόμνησις τοῦ σχολείου, τὸ ὁποῖον εἶχα ξεχάσῃ, μ' ἔκαμε μελαγχολικόν. Μόνον ἡ φιλία καὶ ἡ συντροφιὰ τοῦ ἀρνιοῦ μ' ἐπαρηγοροῦσε ὀλίγον.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξίν μου καὶ τὴν λύπην μου, ὅταν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν που ἐπρόκειτο νὰ πάρωμεν τὸ μονοπάτι, διὰ νὰ φύγωμεν, εἶδα τὸν καλόγηρον ἐκεῖνον νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ ἀρνί.

— Ἔ, ποῦ το πᾷς; ἐφώναξα.

— Ἄφησέ τον, εἶπεν ὁ πατέρας μου σοβαρός. Τὸ ἀρνὶ εἶνε τῆς ἐκκλησίας. Τὸ εἶχα τάμμα καί το ἔφερα.

Τάμμα! Μολονότι ἤξευρα τὴν εὐλάβειαν τοῦ πατέρα μου καὶ ἐννοοῦσα ὅτι κάθε ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία, ἐν τούτοις ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ κάμω ἐκεῖ μίαν μικρὰν σκηνήν. Ἔκλαψα, ἐφώναξα, ἐπαρακάλεσα, ἐφοβέρισα, δὲν ἤθελα νὰ φύγω, — κακὸ μεγάλο τελοσπάντων. Ἀλλὰ τὸ αὐτὶ τοῦ πατέρα δὲν ἔβρονε ἀπὸ τέτοια. Μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἐτράβηξε διὰ τῆς βίας ἴσα κατὰ τὸ μονοπάτι. Ἐνῷ ἐφεύγαμεν ἄκουσα τὸ ἀρνὶ ποῦ ἐβέλαζε λυπητερὰ-λυπητερά...

Μ' ἔπιασε ἕνα πεῖσμα καὶ μία ἀπελπισία ἀπερίγραπτη. Ἂν δὲν μ' ἐκρατοῦσε καλὰ ὁ πατέρας μου, δὲν το εἶχα γιὰ τίποτε νὰ πέσω ἀπὸ τὸν κατήφορο ἴσια 'στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσα νά το κάμω, ἠθέλησα νὰ ἐκδικηθῶ ἀλλέως.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπα· κ' ἐγὼ δὲν θὰ πάγω 'στὸ Σχολεῖο!

— Ἂν σου βαστᾷ! εἶπεν ὁ πατέρας μου. Δὲν θά σ' ἀφήσω ἀπὸ τὸ χέρι ὡς τὴν πόρτα τοῦ σχολείου.

Εἶδα ὅτι μὲ τὴν βίαν δὲν κατόρθωνα τίποτε καὶ ἀπεφάσισα νὰ μεταχειρισθῶ τὸν δόλον. Ἔκαμα ὅτι μοῦ ἐπέρασαν ὅλα καὶ ἄρχισα νὰ ὁμιλῶ δι' ἄλλα πράγματα Ἐξεθαρρεύθη λοιπὸν ὁ πατέρας μου καὶ ἄρχισε νὰ μή με κρατῇ κλέον τόσῳ δυνατά. Ἐπιτέλους μοῦ ἄφησε καὶ τὸ χέρι ἐντελῶς.

Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπερίμενα... Μιὰ δυό, καὶ ροβολῶ τὸν κατήφορο!... Ἴσια 'στὴ θάλασσα!...

Ὁ κατήφορος ἐκεῖνος ἦταν πολὺ δύσκολος. Μόνον κατσίκι θὰ ἠμποροῦσε νὰ κατεβῇ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα μεγάλην εὐκινησίαν καὶ κατέβαινα μὲ τόση γρηγοράδα, ποῦ σὲ λίγες στιγμὲς εἶχα μακρυνθῇ τόσον, ποῦ δὲν ἄκουα πλέον οὔτε τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα μου . . .

Καὶ χωρὶς νὰ σταθῶ, χωρὶς κἂν νὰ γυρίσω νὰ κυττάξω τί ἀπέγινεν ὁ πατέρας, — ἤμουν βέβαιος ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ με κυνηγήσῃ εἰς τὸν κατήφορον! — ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου καὶ ἔφθασα κάτω εἰς τὴν παραλίαν.

Ἐκεῖ πλέον ἤμουν ἥσυχος, ἀσφαλής, εὐχαριστημένος. Εἶχα γλυτώσῃ τὸ σχολεῖον τοὐλάχιστον, ἀφ' οὗ δὲν ἠμπόρεσα νὰ πάρω τὸ ἀρνί...

Μὲ αὐτὰς τὰς φαιδρὰς σκέψεις, χωρὶς νά με τρομάζῃ διόλου τὸ μέλλον, ἐχάζευα ἀπὸ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν παραλίαν, ὅταν ἔξαφνα ἀκούω ἀπὸ τὴν θάλασσαν κάτι φωνὲς ἀπελπισίας. Κυττάζω καὶ τί βλέπω; Ἕνα παιδὶ ἐκολυμβοῦσε· ἀλλ' ἦτον τόσῳ μικρὸ καὶ εἶχε προχωρήσῃ τόσῳ πολύ, ὥστε δὲν εἶχε πλέον δυναμεις νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Βάρκα καμμιὰ ἐκεῖ κοντά, οὔτε ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲν χάνω καιρόν· γδύνομαι, πέφτω εἰς τὴν θάλασσαν, — δσῳ γιὰ κολύμβι, ἄ, ἤμουν περίφημος! — πλησιάζω τὸ παιδὶ καί το σώζω.

Ἡ ἀπελπισμένες φωνές του εἶχαν συναθροίσῃ ἐν τῷ μεταξὺ κάμποσον κόσμον εἰς τὴν παραλίαν. Ὅταν ἐβγήκαμεν ἔξω, μᾶς ὑπεδέχθησαν μὲ χειροκροτήματα καὶ μὲ ζήτω.

— Εἴδατε ἐκεῖ θάρρος καὶ γρηγοράδα; ἔλεγαν· λίγο ἀκόμη καὶ τὸ παιδὶ θὰ ἐπνίγουνταν!

Καὶ ὁλοένα ἤρχοντο καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ ἐρωτοῦσαν τί συνέβη καὶ ἐσχολίαζαν τὸ γεγονὸς καί με ἐδακτυλοδεικτοῦσαν, ἐνῷ ἐνδυνόμουν μὲ ὑπερηφάνειαν... Φαντασθῆτε δὲ τί ἔγινεν, ὅταν ἦλθαν ἔπειτα καὶ οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ που εἶχα σώσῃ. Ἄ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἤμην πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὸν θρίαμβον ἐκεῖνον!...

Ἀλλὰ πῶς νά σας περιγράψω τὴν ἀπογοήτευσίν μου, τὴν ἐντροπήν μου, ὅταν ἔξαφνα γυρίζω καὶ τί νὰ ἰδῶ;... Τὸν πατέρα μου! τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἀνεκάλυψεν ἐκεῖ καὶ ἤρχετο ἀπὸ μακρυά, σείων ἀπειλητικῶς τὸ μπαστοῦνί του!...

Ἀλλοίμονον! ὁ σωτήρ, ὁ θριαμβευτής, θὰ ἐξυλοφορτόνετο! Ὁ πατέρας μου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπελπισθῇ νὰ με κυνηγήσῃ εἰς τὸν κατήφορον καὶ εἶχεν ἐξακολουθήσῃ τὸ μονοπάτι του, ἔφθασε τώρα δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν παραλίαν, διὰ νὰ με παραλάβῃ... Ἀπὸ τὸν θυμόν του, δὲν ἠρώτησε κἂν τί συμβαίνει ποῦ ἔβλεπεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον, πᾶν ἄλλο δὲ ὑπέθετεν ἢ ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ ἥρως τῆς σκηνῆς... Καὶ ἔπεσε κατ' ἐπάνω μου ταχύς, ἄγριος, μὲ τὸ μπαστοῦνι ὑψωμένον:

— Ἄ, μαγκόπαιδο! ἐδῶ χαζεύεις; Σχολεῖο γρήγορα!

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ καταφέρῃ τὸ μπαστοῦνί του.

Ἀλλ' ἔτρεξαν καί τον ἐκράτησαν:

— Μή! μή! Τέτοιο παιδὶ θὰ δείρῃς; Εἶνε ἥρωας, εἶνε σωτῆρας τὸ παιδί σου! Αὐτουνοῦ τοῦ πρέπουν βραβεῖα καὶ ὄχι ξύλο!..»

Τὸ μπαστοῦνι τοῦ πατέρα μου ἔπεσε... ἀλλ' ὄχι πλέον ἐπάνω μου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ ἔχασεν ὁ καϊμένος. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του! διατί ποῦ νὰ περιμένῃ ἕνα τέτοιο ἐξαφνικό!..

Ὅταν τελοσπάντων τοῦ ἔδωσαν τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸν οὐρανὸν — ἄ, ὁ πατέρας μου ἦτον πολὺ εὐσεβής, — ἔκαμε τὸν σταυρόν του καὶ εἶπε:

— Δόξα σοι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος! Ἔγινε σήμερα ἕνα καλό.

Καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς ἐμὲ καὶ ἐπρόσθεσε:

— Σὲ συγχωρῶ ποῦ δὲν ἐπῆγες σήμερα 'στὸ Σχολεῖο. Καὶ ἔπρεπε νὰ σώσῃς ἕνα ἄνθρωπο γιὰ νὰ σε συγχωρήσω, καϊμένε! Τόσῳ μεγάλο πρᾶγμα εἶνε τὸ Σχολεῖο καὶ τόσῳ ἀσυγχώρητη κάθε ἀπουσία!

Ὁ λόγος αὐτὸς εἶχε ἀποτέλεσμα. Δὲν ἔλειψα ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, χωρὶς μεγάλην ἀνάγκην. Ποῦ νὰ εὑρίσκω κάθε 'μέρα νὰ γλυτόνω ἀνθρώπους καί... τὸ ξύλο τοῦ πατέρα!..

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΡΟΙΑ ΚΑΙ ΜΗΛΕΑ ΚΑΙ ΒΑΤΟΣ

Ἡ ροδιὰ κοκκινωπὴ
κ' ἡ μηλιὰ πρασινωπὴ
ὅλο ἔλεγαν μιὰ 'μέρα
ποιὰ νὰ εἶν' ὡραιοτέρα,
νᾶνε 'κείνη ἢ αὐτὴ
καρπερὴ καὶ φουντωτή.

Μ' ἀπ' τὰ λόγια τους αὐτὰ
ἄρχισαν 'ς τὰ δυνατὰ
ἡ δυὸ φίλες νὰ μαλλώνουν
καὶ 'ς τάλήθεια νὰ φουντώνουν
Ὡς που ἀπὸ μιὰ φραγὴ
ἄκουσε τὴ χλαγογὴ

Μία βάτος πιὸ μωρὴ
καὶ φωνάζ' ἡ ἀγκαθερή:
«Τρεῖς ὡραῖες φιλὴνάδες
»καιρὸς εἶνε τοὺς καυγάδες
»νὰ ἀφήσωμε θαρρῶ...
»Φθάνει πιὰ νὰ σας χαρῶ...
»νὰ φωνάζω δὲν 'μπορῶ!»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

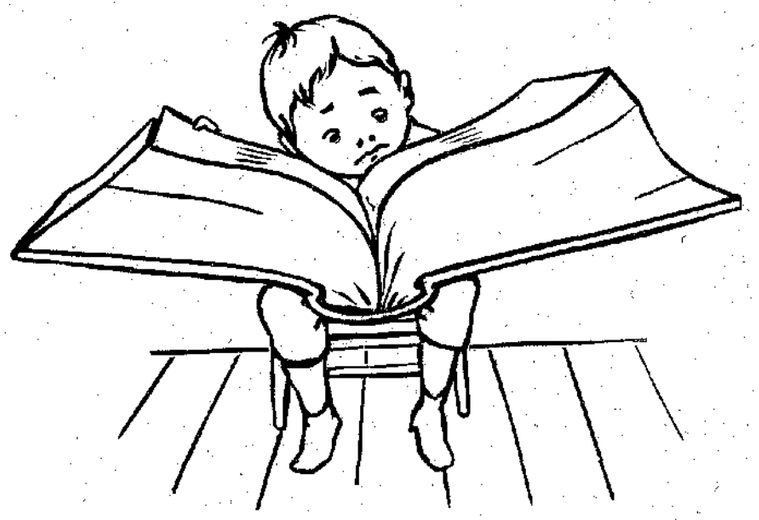

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΜΕΣΑ. — Ἀλέκο! Ἔλα λοιπὸν 'στὸ τραπέζι! Ἐκρύωσε τὸ φαγί σου!

ΑΛΕΚΟΣ. — Μιὰ στιγμή, νὰ βρῶ μιὰ λέξι 'στὸ λεξικό...

Η ΦΩΝΗ. — Τώρα καὶ σὺ θὰ βρῇς τῇ λέξι;

ΑΛΕΚΟΣ. — Ναί· θέλω νὰ λύσω μιὰν ἀκροστοιχίδα τῆς Διαπλάσεως... Ἀ νὰ! *(περιχαρὴς)* Ἴαμβος. Αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις! Τὴν ἔλυσα! Ζήτωωω! Τώρα, ἂν δὲν πάρω τὸ πρῶτο βραβεῖο τῆς μικρᾶς τάξεως, νὰ μή με ξαναπῆτε Ἀλέκο!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 349)

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, σταματῶν συχνὰ διὰ νὰναπαύεται, ὁ Λίλυβελ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα. Τὴν πρωΐαν μόλις ἔφθασε παρὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ ὁποία περιεκύκλονε τὴν λίμνην καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ πρὸ ὀλίγων ὡρῶν διερχομένην τὴν ἁμαξοστοιχίαν. Τότε παρετήρησε μὲ ἀπερίγραπτον χαρὰν ὅτι εὑρίσκοντο πλησίον μικροῦ σταθμοῦ, ὅπου θὰ ἐσταματοῦσεν ἀφεύκτως ἡ μηχανή, διὰ νὰ παραλάβῃ ὕδωρ.

— Ἔγλυτώσαμε! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς μαῦρος· Τὸ τραῖνο θὰ σταθῇ ἐδῶ καὶ θὰ μας πάρῃ.

Καὶ φορτωθεὶς ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν Φίλιππον τὸν ἔφερε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου καὶ τον ἀπέθεσε κατὰ γῆς.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἀφυπνίσθη μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν βαρὺν καὶ πολύωρον ἐκεῖνον λήθαργον, εὑρέθη ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς χλόης, κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου. Ὁ Λίλυβελ γονατισμένος πλησίον του ἔθρεχε τοὺς κροτάφους του καὶ τὸ μέτωπόν του μὲ ὕδωρ ψυχρόν.

— Καλά σας ἔλεγα ἐγὼ ὅτι εἴμαστε κοντὰ σὲ σιδηρόδρομο! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς μαῦρος θριαμβευτικῶς, ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἐκύτταζε γύρω του ἔκπληκτος.

— Ποῦ εἴμεθα; εἶπε. Ἐπεράσαμε λοιπὸν τὴν λίμνην;

— Ὄχι! οὔτε θὰ την περάσουμε, γιατί δὲν μποροῦμε. Ἀλλὰ ἔχει ἕνα σιδηρόδρομο, ποῦ πάει γιαλὸ-γιαλὸ...

— Καὶ πῶς βρέθηκα ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος. Ἐγὼ εἶχα ἀποκοιμηθῇ κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τοῦ βουνοῦ.

— Ἐγὼ σᾶς ἔφερα, 'στὰ χέρια μου! ἀπήντησεν ὁ Λίλυβελ ὑπερήφανος.

— Καὶ τὰ παιδιά;

— Καὶ τὰ παιδιά.

— Καϊμένε Λίλυβελ! Πόσῳ θὰ κουράσθηκες! ἐψιθύρισεν ὁ Φίλιππος.

Καὶ μόλις ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν, τὸ παιδίον ἀπέθεσε πάλιν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ Λίλυβελ ἐκάθησε πλησίον του καὶ τον ἔβλεπε. Καὶ αὐτὸς ἐνύσταζε πολύ· ἀλλ' ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀνησυχία τον ἐκράτουν ἄγρυπνον.

Μετὰ μίαν ὥραν σχεδόν, ὁ Φίλιππος ἐξύπνησεν. Ἦτο πολὺ καλλίτερα· ὁ πυρετὸς εἶχε παύσῃ, δὲν εἶχε πλέον βάρος εἰς τὴν κεφαλήν· ἠσθάνετο ὅμως ἄκραν ἀδυναμίαν.

Ἦλθε τὸ μεσημέρι καὶ ἀκόμη ὁ Λίλυβελ ἐπερίμενεν ἀγωνιωδῶς νὰκούσῃ ἀπὸ μακρὰν ἢ νὰ διακρίνῃ τὴν ἁμαξοστοιχίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν γνώμην του, θὰ ἔρθανεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

— Τὴν ἀκούω· ἡ γῆ τρέμει! ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὸν Φίλιππον διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ! Νά, βλέπω τὸν καπνό· θὰ ἔλθῃ. Κάμετε λιγάκι ὑπομονή. Σὲ λίγη ὥρα θὰ εἶνε ἐδῶ. Παρατηρήσατε πόσῳ γρήγορα τρέχει.

Καὶ ὁ Φίλιππος ἔβλεπε πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδείκνυεν ὁ Λίλυβελ, μὲ μειδίαμα πλῆρες ἐλπίδος ἐπὶ τῶν ὠχρῶν του χειλέων.

Τέλος, ἀφ' οὗ ἐπερίμεναν πολλὴν ὥραν, ἤκουσαν πραγματικῶς ἕνα μηκυθμὸν ἀπὸ μακρὰν καὶ μετ' ὀλίγον, ἀσθμαίνουσα καὶ καπνίζουσα ἐφάνη μία ἀμαξοστοιχία.

Τὴν πρώτην χαρὰν διεδέχθη στιγμὴ ἐκτάκτου ἀγωνίας:

Ἡ ἁμαξοστοιχία θὰ ἐσταματοῦσεν ἐκεῖ ἢ θὰ διήρχετο;

Ὁ Φίλιππος ἐλησμόνησε τὴν ἀδυναμίαν του καὶ ἐσηκώθη ὄρθιος. Ὁ Λίλυβελ ἀνερριχήθη εἰς ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον καὶ ἐστάθη ἐκεῖ ἐν θαυμαστῇ ἰσορροπίᾳ, σείων τὸ κουρελιασμένον *κασκέτον του*...

Ἀλλὰ νά! Ἡ ἁμαξοστοιχία ὀλιγοστεύει τὴν ταχύτητά της. Ἡ μηχανή, τὸ τέρας ἐκεῖνο τὸ καπνίζον, ἔχει ἀνάγκην νὰ πίῃ νερόν... καὶ θὰ σταθῇ. Ὁ Λίλυβελ κραυγάζει ὁλονέν:

— Σταθῆτε! Σταθῆτε!

Καὶ τῷ ὄντι, ἡ μηχανὴ ἐκλονίσθη, ἐξέβαλε δύο τρεῖς ὀξεῖς συριγμούς, συνοδευομένους ἀπὸ καπνὸν ὑπόλευκον, ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν βαγονίων ἐσταμάτησε καὶ δύο ἄνθρωποι, πηδήσαντες κάτω, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἀποθήκην τοῦ ὕδατος, διὰ νὰ γεμίσουν τὸν λέβητα.

Ὅταν ὁ ὁδηγὸς τῆς ἁμαξοστοιχίας εἶδε τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀραπάκι ἐπάνω εἰς τὸν τηλεγραφικὸν στύλον, ἀνέκραξε:

— Ἔ, ἀραπάκο! Τί γυρεύεις ἐκεῖ;

Κατόπιν, ἰδὼν τὸν Φίλιππον ὠχρὸν καὶ ἀσθενῆ, στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἀποθήκης, εἶπε:

— Νὰ κ' ἕνας ἄλλος ἐδῶ. Μὰ αὐτὸς εἶνε ἄσπρος... καὶ μοῦ φαίνεται ἄρρωστος.

Ὁ Φίλιππος ἐκύτταξε τὸν ὁδηγὸν καὶ ἐμειδίασεν. Ἡ γλυκύτης τοῦ μειδιάματος ἐκείνου διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

— Περιμένετε τὸ τραῖνο; ἠρώτησε. Μήπως θέλετε νὰ περάσετε τὴ λίμνη;

—"Αν ἔχετε τὴν καλωσύνην, κύριε! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Εἶμαι ἄρρωστος καὶ δεν ἠμπορῶ πειὰ νὰ περπατήσω.

— Τὸ βλέπω κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος... Καὶ ἔρχεσθε ἀπὸ μακρυά;

—Ἀπὸ τὴν Σαττανόγαν, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος, κρύπτων τὴν ἀλήθειαν ἐπίτηδες, διὰ νὰ μὴ δώσῃ πληροφορίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐχρησίμευε τυχὸν εἰς τοὺς καταζητοῦντας τοὺς δραπέτας.

—Ἄμ τότε δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐγίνατε ἔτσι πετσὶ καὶ κόκκαλο! ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός. Ἔλα λοιπόν, ἀνέβα 'στὸ τραῖνο. Θά σε βγάλω 'στὸ ἄλλο μέρος τῆς λίμνης.

— Θέλω καὶ τὸν φίλον μου! εἶπεν ὁ Φίλιππος, δεικνύων τὸν Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη κατέλθῃ ἀπὸ τὸν στύλον καὶ ἐστέκετο ἐκεῖ.

— Αὐτὸ τὸ ἀραπάκι; πολὺ καλά. Ἄς ἔλθῃ καὶ αὐτός! Καὶ οἱ δύο μαζὶ δὲν ζυγίζετε περισσότερο ἀπὸ μιὰ γάτα

—Ἔ, ποῦ εἶσαι; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θερμαστήν. Κάμε μιὰ θέσι αὐτοῦ γιὰ τὸ παιδί. Κοντεύει νὰ λιποθυμήσῃ... σὰν νὰ ἔχῃ νὰ φάγῃ μιὰ ἑβδομάδα. Ἔρχεται πεζος ἀπὸ τὴ Σαττανόγα, φαντάσου!

Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἂν ἤξευρε τῷ ὄντι ἀπὸ ποῦ ἤρχοντο τὰ δύο ἐκεῖνα παιδιά!

—Ὅσῳ γιὰ θέσιν θὰ οἰκονομήσουμε, ἀπήντησεν ὁ θερμαστής, βλέπων καὶ αὐτὸς μὲ συμπάθειαν τὸν Φίλιππον. —Πεινᾶς, *μικρέ μου*; τὸν ἠρώτησεν, ὅταν ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο.

—Ὄχι, εὐχαριστῶ, κύριε· ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος. Διψῶ μόνον.

— Διψᾶς; τώρα στάσου!

Καὶ ὁ καλὸς θερμαστὴς προσέφερεν εἰς τὰ παιδία ἀπὸ ἓν φλυζάνιον θερμοῦ καφὲ μὲ πολλὴν ζάχαριν καὶ μὲ ὀλίγην ρακήν.

— Πιέτο αὐτὸ καὶ ὕστερα τὰ λέμε! εἶπε πρὸς τὸν Φίλιππον. Θὰ γίνῃς καλὰ 'στὴ στιγμή!

Τὸ εὐῶδες ἐκεῖνο ποτὸν ἀνεζωογόνησε τὰ ἐξηντλημένα παιδία.

Ἐνῷ ἡ ἁμαξοστοιχία ἔτρεχε πρὸς τὴν λίμνην, ὁ Φίλιππος ἔβλεπεν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν τῆς μηχανῆς.

Ἔξαφνα ἀνέκραξε:

— Μπᾶ! τί βλέπω; κυπαρίσσια καὶ βανάνες! Εἴμεθα χωρὶς ἄλλο εἰς τὴν Λουϊζιάνην!

— Ναί· καὶ σὲ μιὰ ὥρα, ἀφ' οὗ περάσουμε τὴ λίμνη, θὰ εἴμεθα εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην.

Ἤστραψεν ἀπὸ χαρὰν τὸ πρόσωπον τοῦ Φιλίππου, ὅταν ἤκουσε τὴν μαγικὴν αὐτὴν λέξιν. Αἱ δυνάμεις του ἐπανῆλθον ἀμέσως.

— Εἴμεθα τόσῳ κοντά! τόσῳ κοντά! ἔλεγε πρὸς τὸν Λίλυβελ. Καλὰ λοιπόν το ἔλεγα ἐγώ· αὐτὴ εἶνε ἡ λίμνη μας! Τί μεγάλη ποῦ εἶνε, τί κυανῆ, τί εὔμορφη! Νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε θάλασσα.

Καὶ ἐνῷ συνωμίλουν φαιδρῶς τὰ δύο παιδία, ἡ ἁμαξοστοιχία ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ... Μετ' ὀλίγον οἱ μικροὶ δραπέται ἀπεβιβάζοντο εἰς τὰν σταθμὸν τῆς Νέας Ὀρλεάνης.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ

(ΜΥΘΟΣ)

Ἠγέρθη ποτὲ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ραβδίων καὶ τοῦ τυμπάνου.

Τὰ ραβδία ἔλεγον πρὸς τὸ τύμπανον: «Ἡμεῖς κτυπῶμεν, ἡμεῖς ὁδηγοῦμεν τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Τί θὰ ἦτο τὸ τύμπανον χωρὶς τὰ ραβδία; Ἕνα παληοκιβώτιον στρογγυλὸν μ' ἕνα δέρμα τεντωμένον ἀπ' ἐπάνω!»

Καὶ ἔλεγε τὸ τύμπανον πρὸς τὰ ραβδία: «Σιωπήσατε, ἀχάριστα! Χωρὶς τὸ δέρμα μου καὶ τὸ κιβώτιόν μου, θὰ ἐκτυπούσατε εἰς τὸν ἀέρα καὶ δὲν θὰ σας ἤκουε κανείς!»

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσας ὁ τυμπανιστὴς ἐμειδίασε καὶ εἶπε:

«Καὶ δέν μου λέτε, σᾶς παρακαλῶ, τί θὰ εἴσθε, καὶ σεῖς ραβδία, καὶ σὺ τύμπανον, ἂν ἔλειπεν ὁ τυμπανιστής;»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 350)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ιουλια.— Ἔφυγε· καλλίτερα. (*Ἀναίγει ἕνα συρτάρι*). Πάρε, κυρὰ παραμάνα, αὐτὸ τὸ μεταξωτὸ μανδήλι. Ξεύρεις ἀπὸ πότε σοῦ το φυλάγω;

Κυρα Χρυση.— (*Συγκεκινημένη*). Μὲ θυμούσουν, πουλάκι μου;

Ιουλια.—Ἔλα, πάρε το! Καὶ σύ, Μαρούλα μου, πάρε αὐτὸ τὸ χρυσὸ σταυρουλάκι· νὰ το φορῇς καὶ νὰ με θυμᾶσαι.

Μαρουλα.— Καὶ χωρὶς τὸ σταυρουλάκι, σᾶς θυμοῦμαι καὶ θὰ σας θυμοῦμαι πάντα, κυρία Ἰουλία.

Ιουλια.— Πάλι *κυρία*! ἂν με ξεναπῇς ἔτσι, θὰ σου πάρω πίσω τὸ σταυρό!.. Ἔλα τώρα, φίλησέ με. (*Τὴν φιλεῖ*). Μπράβο!... Ἄ; στάσου! πρέπει νὰ βρῶ κάτι τι καὶ γιὰ τὴ Γιαννούλα. (*Ψάχνει*). Ἄ, βρῆκα· νὰ μιὰ καρδιὰ χρυσῆ, μὲ κόκκινα πετραδάκια. Ἄμα ξανάλθῃς, θὰ σου δώσω καλλίτερο πρᾶγμα. Ἔλα λοιπόν, τί κοντοστέκεσαι;

Γιαννουλα.—Τὸ πέρνω, ἀφ' οὗ μού το δίνετε, κυρία Ἰουλία. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἀναστηθήκαμε μαζί... Ἐγὼ ἐμεγάλωσα μὲ τὴν κυρία Εὐτέρπη· ἐκείνη ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾷ...καὶ νὰ.....

Ιουλια. — Ἔννοια σου, Γιαννούλα μου. Καὶ ἡ Εὐτέρπη ἂν δέν σ' ἀγαπᾷ, ἐγὼ ἀγαπῶ καὶ τὲς δυό σας· καὶ τὲς δυὸ σᾶς ἔχω σὰν ἀδελφές... Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι εἶνε κακὸ κορίτσι ἡ Εὐτέρπη! Αὐτὰ ἔτσι τα κάνει· ἀλλὰ μέσα της αἰσθάνεται πολύ.... Ὤ, τί εὐτυχής, μὰ τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι σήμερα! Ζήτωωω! (*Πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν της γύρω-γύρω εἰς τὸ δωμάτιον*)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΑΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ-ΧΡΥΣΗ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κα Φωτιαδου.—(*Αὐστηρῶς πρὸς τὴν Ἰουλίαν*). Τρέλες θὰ κάνῃς ἐσὺ αἰωνίως; Δέν σου ἔφθασαν τὰ πρωϊνά;..Ἔπρεπε νὰ ἐντρέπεσαι καὶ λιγάκι! Πιὸ ἄτακτο παιδὶ ἀπό σένα, δὲν εἶδα! (*Βλέπουσα τὴν Κυρὰ Χρυσῆν*). Μπᾶ! καλὲ τί βλέπω; ἡ κυρὰ Χρυσῆ;

Κυρα Χρυση.— (*Προχωροῦσα μὲ συστολήν*). Μάλιστα, κυρία. Ἔκαμα καλὰ ποῦ ἦλθα νὰ ἰδῶ τὰ κορίτσια μας;

Κα Φωτιαδου—Ἀκοῦς ἐκεῖ καὶ ρωτᾷς; Πολὺ ἄσχημα ἔκαμες μάλιστα ποῦ δὲν ἦλθες τόσον καιρό. Ἄ, ἐδῶ εἶνε καὶ τὰ κορίτσια σου, βλέπω. Πῶς ἐμεγάλωσαν τὰ καϊμένα! καὶ τί γερὰ ποῦ φαίνονται!

Κυρα Χρυση.— Καὶ τί καλὰ ποῦ εἶνε, κυρία μου· ὄχι πῶς θὰ τα παινέσω, γιατί εἶνε παιδιά μου....

Κα Φωτιαδου.—Ὤ,τὸ πιστεύω! (*τὰ θωπεύει*). Εἴδατε τὴν Εὐτέρπη μου; Πῶς θὰ χαρῇ νὰ σας ἰδῇ! πῶς θὰ χαρῇ!

Κυρα Χρυση.— (*Στενάζουσα*). Ἔ, ἐσεῖς κυρία μου, εἴσθε πάντα τόσῳ καλή! τόσῳ καλή....

Κα Φωτιαδου.—Μὰ τί ἔχεις, *κυρὰ Χρυσῆ*; Μοῦ φαίνεσαι πολὺ λυπημένη!... Μήπως σὲ δυσαρέστησε κανένας ἐδῶ; (*Βλέπουσα τὴν Ἰουλίαν*). Μήπως σοῦ ἔκαμε τίποτε αὐτή;

Ιουλια.—Ἐγώ, μητέρα; τί λέτε!

Κα Φωτιαδου.—Εὐρω κ' ἐγώ! Εἶσαι τόσῳ ἄτακτη!

Κα Χρυση.—Ὤ, μή την μαλώνετε,κυρία μου! Κανένα παράπονο δὲν ἔχουμε ἀπὸ αὐτήν. Τὸ ἐναντίον μάλιστα! (*Στενάζει*).

Κα Φωτιαδου.—Ἔλα,κυρὰ Χρυσῆ·θέλω νὰ μου πῇς τί ἔχεις. Μήπως δὲν σ' ἐδέχθηκαν καθὼς ἐπιθυμοῦσα; Ἄ! ἡ Ἰουλία θὰ σ' ἐλύπησε καὶ μοῦ το κρύβεις. (*Πρὸς τὴν Ἰουλίαν*). Ἀκόμη λοιπὸν δὲν ἔμαθες νὰ φέρεσαι; Δὲν βλέπεις τοὐλάχιστον τὴν ἀδελφήν σου;...Ἄ! ἡ Εὐτέρπη μου εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ χαρῇ πολὺ καὶ ὅτι θὰ φερθῇ ὅπως πρέπει.—Νὰ την!

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΕΥΤΕΡΠΗ, Κα ΦΩΤΙΑΔΟΥ, ΙΟΥΛΙΑ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ, ΜΑΡΟΥΛΑ.

Κα Φωτιαδου.—Δέν χαίρεσαι,κόρη μου ποῦ μᾶς ἦλθε ἡ κυρὰ παραμάνα μὲ τὰ κορίτσια της;

Ευτερπη. — (*Μὲ προσποιητὴν χαράν*). Πολύ, πολύ, μητέρα!

Κα Φωτιαδου—Ἄ τὸ ἤξευρα! Ἡ Εὐτέρπη μου ἔχει τόσῳ καλὴ καρδιά! (*Πρὸς τὴν Μαρούλαν*). Τί ἔχεις ἐκεῖ; Μήπως σοῦ ἐχάρισε τίποτε ἡ κόρη μου; Πῶς μ' εὐχαριστεῖ ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ καλοσύνη της.

Κα Χρυση.—Μὴ θυμώνετε, κυρία μου. Ἡ Ἰουλία, καὶ ὄχι ἡ κυρία Εὐτέρπη, μοῦ ἐχάρισε ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἰδού.

Κα Φωτιαδου.—Ἡ Ἰουλία! Καὶ πῶς δέν μου εἶπε τίποτε;

Ιουλια.— Ὤ, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο, μητέρα.

Κα Φωτιαδου.—Καὶ ἡ Εὐτέρπη;

Κα Χρυση.—Ὤ, κυρία μου! Ἐμεῖς οἱ πτωχοὶ δὲν εἴμεθα ἄξιοι οὔτε νὰ την ἰδοῦμε, οὔτε νὰ της ὁμιλήσουμε! Δέν μας καταδέχθηκε....

Κα Φωτιου. — (*Θυμωμένη*). Μπᾶ! τί ἀκούω;!

Ευτερπη. — (*Ταραγμένη*). Μήν τα πιστεύετε, μητέρα!

Κα Φωτιαδου. — Πῶς; Νὰ μὴν πιστεύω ὅ,τι ἀκούω καὶ ὅ,τι βλέπω; Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου! Πόσον *με* ἐτύφλωνε ἡ ὑπερβολική μου ἀγάπη! — Καϊμένη μου Ἰουλία! Διατί νὰ μὴ γνωρίσω ἐνωρίτερα τὴν ἀγαθή σου καρδιά; Ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ θὰ σε ἀποζημιώσω διὰ τὴν ἀδικίαν μου.

Ιουλια. — Μητέρα, κάμετέ μου λοιπὸν ἀμέσως μιὰ χάρι. Συγχωρήσατε τὴν Εὐτέρπη! (*Τρέχει καὶ λαμβάνει τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς της*).

Κα Χρυση.—Ὤ, καλό μου παιδί!..

Ιουλια.— Μητέρα μου, συγχώρησε τὴν ἀδελφήν μου....

Κα Φωτιαδου.—Ποτέ! Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀχαριστία δὲν συγχωρεῖται ποτέ! (*Πρὸς τὴν Εὐτέρπην*). Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σὲ εἶπα! Γιατί νὰ μή σε μεταχειρισθῶ σκληρά, ἀφ' οὗ ἐσὺ μετεχειρίσθης ἔτσι, ἐκείνους ποῦ ὤφελες νὰ γαπᾷς; Τί νὰ περμένω κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν καρδιά σου, ὅταν την βλέπω κλειστὴ πρὸς τὴν ἄλλην *σου μητέρα*; Παιδὶ ποῦ δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν εὐγνωμονεῖ τὴν παραμάνα του,οὔτε τοὺς γονεῖς του θ'ἀγαπήσῃ ποτέ!

[Παράφρασις]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ „ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: **4,5,6,7,9,11,13, 16,17,18,19,20,21,22,23,24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τοὺς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκων χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: **1,3,8,12,15,14**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 2 (1 894 καὶ 1895) ἕκαστος φρ.7.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1896) λεπτὰ 15.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[**Σκοπὸς τοῦ Ταμείου.**—Ἀναλόγως τοῦ μέχρι τέλους τοῦ σχολικοῦ ἔτους συναχθησομένου ποσοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς «Διαπλάσεων τῶν Παίδων» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης» αὐτῆς, ἵνα διανεμηθῶσιν ὡς βραβεῖα εἰς τοὺς ἀριστεύσαντας ἀπόρους μαθητάς. Αἱ εἰσφοραί, ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»].

ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν	Δρ. 54,40	Ἐκ μεταφορᾶς	Δρ. 60,90
Μή με λησμόνει	» 2,—	Ὡραία Πρέγκηπος	» 1,—
Ἀλεξάνδρα Γ. Χρηστομάνου	» 2,—	Διόδοτος	» 3,15
Συνδρομήτρια ἐκ Σμύρνης ἀνωνύμως	» 1,50	Γῆ τῆς Ἑλλάδος	» 2,—
Λευκὴ Πεταλούδα	» 1,—	Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις	» 2,—
Εἰς μεταφορὰν	Δρ. 60,90	Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου	Δρ. 69,05

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἂν δὲν δύνανται νὰ στείλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίτας κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάετα*, εὐγενῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιοτέρων ἐτῶν συνδρομάς, ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλωσι τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ.κ. *Ἀδελφοὺς Χάετα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων».

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ραγχαλίζεις, Κουφιοκεφαλάκη ;
— Ποτέ, φίλε μου !
— Μὰ εἶσαι βέβαιος ;
— Βεβαιότατος ! Ἀφ' οὗ ἔμεινα ἄγρυπνος ὁλόκληρη νύκτα διὰ νὰ βεβαιωθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Πεταλούδας

* * *

Κάτωθεν τῆς οἰκίας τῆς *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ* ὑπάρχει Φαρμακεῖον «ὁ Σοφὸς Ἱπποκράτης.»
Μίαν ἡμέραν κάποιος ἠρώτησε τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* :
— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος τοῦ Φαρμακείου ;
— Σοφὸς Ἱπποκράτης ! ἀπαντᾷ ἐκείνη. Τὸ λέγει μάλιστα καὶ ἡ ἐπιγραφή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιονισμένου Τυμφρηστοῦ

* * *

Μετὰ τὴν καῦσιν ἑνὸς ὡραίου πυροτεχνήματος, κατενθουσιασμένος ὁ μικρὸς Μιμῆς ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του :
—Μπαμπᾶ, ἂν τώρα φωνάξῃ ὁ κόσμος *μπίς*, θὰ το ξανακάψουν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνοῦ τῆς Ἐλευθερίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐκτάκτως ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γράφει σήμερον ἡ ἀνεξάντλητος *Ποιμενικὴ Φλογέρα*. Ἀκούσατε : «Εἰς τὴν τάξιν μου δὲν εἴμεθα παρὰ μόνον ἑνδεκα κοράσια· κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας ἡ κουβέντα μας πάντοτε ἀφορᾷ *σέ*. Καὶ ὅταν ἀρχίσωμεν δὲν παύομεν, διηγούμεναι τὰ ὡραῖά σου περιεχόμενα εἰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δὲν σε λαμβάνουν καὶ τα διηγούμεθα ἅλαι μὲ τόσον ἐνθουσιασμόν, ὥστε ἐκεῖναι ἐπιτέλους ἐκατάλαβαν ὅτι εἶσαι κάτι ἔκτακτον. Ὅταν δὲ καμμίαν φορὰν μᾶς ἰδοῦν νὰ ὁμιλῶμεν, προτοῦ νὰ πλησιάσουν λέγουν : «Ἐξάπαντος διὰ τὴν Διάπλασιν ὁμιλεῖτε.» — Καὶ ἔρχεται μία μία καὶ κάθεται κοντά μας : «Νάκουσα κ' ἐγώ !» λέγουν. «Ἄχ ! πέτε τα ἀπὸ τὴν ἀρχή.»
Διὰ δὲ τὸ «Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων» ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μοῦ γράφει : «Μετὰ τὴν α' δόσιν μὴ θαρρῇς ὅτι ἐλησμόνησα τὸ ἀγαπητὸν Ταμεῖον· ὄχι. δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ το λησμονήσω. Τώρα μάλιστα ἔβγαλα καὶ λαχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅστις κερδίσῃ, θὰ πάρῃ ἓν ἐργόχειρον, τὸ ὁποῖον πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν ἐκέντησα καὶ ἐλπίζω νὰ ἀποκτήσω οὕτω χρήματα προωρισμένα διὰ τὸ Ταμεῖον. Ἀλλὰ διατί δὲν δημοσιεύεις συχνὰ δελτίον ; Μήπως δὲν σου στέλλουν χρήματα ; Ἄ, δὲν το πιστεύω... ;»
Νὰ το πιστεύσῃς, *Ποιμενικὴ Φλογέρα !* Οἱ φίλαι μου δυστυχῶς δὲν δεικνύουν τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενα. Φαντάσου ὅτι οὔτε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διὰ θερμῶν ἐπιστολῶν μὲ προέτρεψαν εἰς τὴν ἀνασύστασιν τοῦ Ταμείου, δὲν μου ἔστειλαν ἀκόμη τίποτε. Νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ μου στείλουν ἀργότερα καὶ ὅτι ἕως τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους θὰ συναχθῇ ἀρκετὸν ποσόν; Ὁπωσδήποτε, ἂν εἶχαν ὅλοι τὴν προθυμίαν σου, χαρὰ εἰς τοὺς Ἀπόρους Μαθητάς !
Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. *Κληρονόμε τοῦ Ροβινσῶνος*. Δὲν πιστεύω δὲ νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τοῦτο ὁ Χάνδος. Ὅ,τι ἔστειλες ἐλήφθη. Γράφε μου, σὲ παρακαλῶ, συχνά.
Σὲ εὐχαρίστω διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν προσωπογραφίαν, *Μέδουσα*. Νὰ ἰδοῦμεν πότε θὰ ζωγραφίσῃς καὶ ἐμέ. Ἀλλὰ καὶ τὸ *ξεσπάθωμά* σου βλέπω ὅτι προοδεύει λαμπρά. Σοῦ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα Δελτία Ἐγγραφῆς καὶ σε εὐχαριστῶ πολὺ πολύ.
Πρὶν μου γράψῃς, *Γῆ τῆς Ἑλλάδος*, ἐνόησα ὅτι πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως καὶ ἐπρόλαβα τὰ πράγματα διὰ τῆς σιωπῆς. Εὔχομαι νὰ παρέλθῃ ταχέως ἡ ἀσθένεια τοῦ ἰδιαιτέρου σου Ταμείου.
Βεβαίως, *Δίχμάλωτε Ἰελιδών*, θὰ ξαναδημοσιεύσω εἰκόνας πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Ἔλαβα τὴν εἰσφοράν σου, τὴν ὁποίαν θὰ ἴδῃς ἀναγεγραμμένην εἰς τὸ Γ' Δελτίον. Σ' εὐχαριστῶ πολύ. Δὲν ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Ἂν ἐπιθυμῇς νὰ το μάθῃς, εἰμπορεῖς νὰ ἐρωτήσῃς δι' ἐμοῦ τοὺς ἰδίους—ὅπως γίνεται πάντοτε
Ἀπαντῶ πάντοτε εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, *Ἀνδρεῖε Ἠπειρῶτα*. Πότε μοῦ ἔστειλες ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν σου ἀπήντησα ; Φαίνεται ὅτι δὲν θὰ την ἔλαβα, καὶ ἂν ἔγραφες τίποτε σπουδαῖον, ξαναγράψε το.
Τώρα λοιπὸν ἐξηγῶ, *Ἀσκητόκαρδε*, πῶς τὸ διήγημά σου ἐνῷ ἤρχιζε τόσον ὡραῖα, ἐτελείωνε τόσον βεβιασμένως. Ἠναγκάσθης νὰ το συντομεύσῃς, ὅταν εἶδες ὅτι εἶχε 950 λέξεις. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ το συντομεύσῃς ἰσάκις παντοῦ, τὸ ἐσυντόμευσες μόνον εἰς τὸ τέλος, οὕτω δὲ ἔχασε τὴν ἁρμονίαν του. — Ὄχι δὲν μου φαίνονται ἐγωϊστικὰ ὅσα μοῦ γράφεις· ἀπεναντίας πολὺ εἰλικρινῆ καὶ μετριόφρονα.
«Ἤμην τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν—μοῦ γράφει ἐκ Παρισίων ἡ *Ἐλληνὶς Καλλιτέχνις*. — Ἀφ' ὅτου ἦλθον ἐδῶ δὲν ἤκουσα τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, φαντάζεσαι δὲ τὴν χαράν μου ὅταν εἶδα τόσους Ἕλληνας καὶ Ἑλληνόπουλα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνόμισα ὅτι εὑρισκόμην πλησίον τῶν γενέων μου καὶ τῶν μικρῶν μου ἀδελφῶν. Πρὸ εἴκοσι ἡμερῶν, ὅταν ὁ Βασιλεύς μας ἦτο ἐδῶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν το ἤξευρα καὶ ἐλυπήθην πολὺ πού δὲν τον εἶδα.» Καὶ ἐνθυμουμένη ὅτι εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Τσάρου μόνον τὸ καπέλον τῆς Τσαρίνας κατώρθωσε νὰ ἰδῇ, ἡ *Ἐλληνὶς Καλλιτέχνις* προσθέτει χαριέστατα : «Τοὐλάχιστον καὶ αὐτοῦ μόνον τὸ καπέλον ἂς ἔβλεπα !»

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.— Ἡ *Λευκὴ Πεταλοῦδα* ἀσπάζεται τὴν *Λευκὴν Βιολέτταν* καὶ τὴν *Τσουκνίδαν*.—Ὁ *Ἀνδρεῖος Ἠπειρώτης* πληροφορεῖ τὴν *Καρδερίναν* ὅτι δὲν εἶνε μαθητὴς τοῦ Ὠδείου καὶ ὅτι ἔχει 2 ½ ἔτη ἀφ' ὅτου ἤρχισε νὰ μανθάνῃ βιολί μ' ἕνα καλὸν διδάσκαλον. Ὁ ἴδιος νομίζει ὅτι τὸ *Μαντεῖον τῆς Δωδώνης* θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἂν κερδίσῃ τὸ Α' Βραβεῖον καμμιᾶς Κυριακῆς, διότι εἶνε μετάλλιον ἀπὸ σοκολάταν καὶ ὡς ἤκουσε, εἶνε λιγάκι λαίμαργος εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα... (μοῦ γράφει καὶ κάτι ἄλλο, ἀλλ' ὑπὸ ἐχεμύθειαν.) — Ὁ *Καλὸς Ἄνθρωπος* ἀσπάζεται τὸν πρώην *Καλὸν Γείτονα*, τὸν *Ναύτην τοῦ Αἰγαίου* καὶ τὸν *Λευκὸν Κόνικλον*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὴν διαμονήν.— Ἡ *Αἰχμάλωτος Ἰελιδὼν* ἀσπάζεται τὸν *Ναστραδδὶν Χόντζαν*, τὴν *Δεᾶν* καὶ τὴν *Καρδερίναν* (τῆς ὁποίας ὅμως ἔχει νάκούσῃ πολὺν καιρὸν τὸ κελάδημα.)—Ἡ *Γῆ τῆς Ἑλλάδος* παρακαλεῖ τὸν *Ἰρυσοῦν Λίθινα* νὰ μὴ φωνάζῃ τὸ ψευδώνυμόν της εἰς τὸν δρόμον· συνιστᾷ δὲ εἰς τὸν *Παγωμένον Ὠκεανὸν* νὰ μὴ ἐξέρχεται ἀργὰ εἰς τὴν ταράτσαν, διότι *θὰ ποπαγώσῃ*. — Ἡ *Μέδουσα ἀσπάζεται* τὴν *Ἄβραν τοῦ Φαλήρου*, ὀρκίζεται δὲ εἰς τὴν κεφαλήν της, ἡ ὁποία ἔχει τόσην δύναμιν, ὅτι αὐτὴν δὲν θὰ την μαρμαρώσῃ ποτέ, ἀλλὰ δι' ἄλλον τινὰ πολὺ ἀμφιβάλλει...—Ὁ *Νικόλαος Καίρης* παρακαλεῖ τὴν *Χιονισμένην Ὀδησσόν*, ἐὰν κατοικῇ εἰς τὴν Ὀδησσόν, νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας της καὶ θέλει τον ὑποχρεώσει.— Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* ἀσπάζεται τὴν *Μυγοβόλον Ροδῆν*, τὴν *Ἀνεμώνην* καὶ τὴν *Ἰρυσῆν Βροχήν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φυλάκι στέλλει ἡ «Διάπλασις» πρὸς τοὺς φίλους της : *Χρυσάστον* καὶ ἀδελφούς του, *Κωνσταντῖνον Παλαιολέγον*, *Ἄπτερον Νίκην*, *Νικόλαον Καΐρην*, (ἔστειλα τὸ βιβλίον) *Καλὸν Ἄνθρωπον*, *Λευκὴν Πεταλοῦδαν*, *Τρικυμιώδη Μαλέαν*, *Τριπτόλεμον*, *Χαλασμὸν Κόσμου*, *Πέτραν Σπανδάλου*, *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου*, *Εὔδρομον Οἰκίαν*, *Τζὶ-τζὶ-Μπουμ-Μπουμ*, κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Νοεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 9 Δεκεμβρίου ἑ. ἔ.

614. Συλλαβόγριφος.

Τὸ ἕνα εἶνε γράμμα, μὲ τἄλλο ἐρωτῶ.
τὸ σύνολόν μου δένδρον τὴν λύσιν σοῦ ζητῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ.

615. Λεξίγριφος.

Ἐὰν εἰς προῶν γλυκὺ ἀντωνυμίαν θέσῃς,
τῆς Μεσογείου ἐν νησὶ εὐθὺς θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀστραυλάκι τῆς Λέσβου

616. Στοιχειόγριφος.

Ἄκουσέ με, ἂν θελήσῃς
Χί νὰ γράψῃς Σί νὰ σβύσῃς,
τὰ βουνὰ θὰ παραιτήσω
καὶ 'ς τοὺς πόλους θὰ πηδήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

617. Αἴνιγμα δημώδες.

Μαυρομούτσουνα μουλάρια—βοκανίζουνε πουρνάρια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ Τάκ

618. Μωσαϊκόν.

Ὁ Μίδας, ὁ Μενέλαος, Αἰσχύλος καὶ Φανίας,
ὁ Ξενοφῶν, καὶ ὁ Θαλῆς καθὼς καὶ ὁ Γοργίας
σοὶ δίδονται ὡς βοηθοὶ μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως
νὰ σχηματίσῃς τὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐρικ. Αναστασιάδου.

619. Ῥόμβος.

Εἰς τὸν κισσὸν τὸ πρῶτον μου εὐκόλως θὰ το εὕρῃς.
Εἰς τοὺς θεοὺς τὸ δεύτερον—Μυθολογίαν ξεύρεις.
τὸ τρίτον μου πᾶς ἄνθρωπος 'ς τὴν κεφαλὴν το ἔχει
τὸ τέταρτον γιὰ νὰ γενῇ μιὰ πόλις τὸ παρέχει
ὅπου τὸ πέμπτον μου ἐκεῖ καὶ ἄκρα εὐνομία·
τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἔσχατον γράμμα κἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομφουκίου

620. Γωνία.

Γ + + + + = Πόλις τῶν Ἰνδιῶν
+ Ω + + + = Ἀμωντικὸν ὅπλον
+ + N + + = Θυγάτηρ μάντεως
+ I + + + = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
Α + + + + = Μουσικὸν ὄργανον

Ἐστάλη ὑπὸ Δημοσθ. Ι. Τζήλου

621-622 Μεταμορφώσεις.

1, ἡ *Ζύμη* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄρτος
2, ἡ Ἥττα διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Νίκη*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγνήτου Βασιλοπούλου.

623. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα ἀδελφῆς ἥρως.

1, Ζῶον. 2, Λίμνη τῆς Ῥωσσίας. 3, Ἄνεμος. 4, Ὠμορικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου.

624. Φωνηεντόλιπον

γ-δ-τ-δν-δ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετοῦ τῶν Ὀρέων.

625. Γρίφος

Ἡ ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι, + τίνι ἡ σιγὴ ἄν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέτρας Σκανδάλου.

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1896

517. Χρύσης (χρή-σῦς) — **518.** Ὄρος, Ὄνος.—**519.** ἡ Χελώνη.

520.

ΒΟ
ΝΟ-Η-ΜΑ
ΒΟ-Η-ΔΡΟ-ΜΙ-ΩΝ
ΜΑ-ΜΙ-ΡΑ
ΩΝ

521.

Ι
ΑΠΟ
ΙΠΠΟΣ
ΑΙΘΙΚΛΑ
ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ
ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ

522-523. 1. *Φάλος*, ὅλος, οἶος, οἶκος, *Ροῖκος*.—2. *Μίλων*, μήλων, μῆλον, Μῆλος, ἧλος, ἧρος, *ἥρως*. — **524-528.** Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς ΠΑ σχηματίζονται αἱ λέξεις : Ἅρπαγος, δαπανῶ, Ἀσπασία, πάπυρος, παλαιός. —**529.** Ὁ σύνδεσμος *καί*. — **530.** ΓΡΥΛΛΟΣ. (1, ΑρΓος. 2, ΚῦΡος. 3, ΣοΥσα. 4, ΘαΛῆς. 5. ΜῆΛον. 6, ΞενΟφῶν. 7, ΠερΣεύς). —**531.** ΑΙΓΙΟΝ, ΠΕΡΣΙΑ. (1, ΑΠελλῆς. 2, ΙΕρων. 3, ΓΡαφίτης. 4, ΙΣοκράτης. 5, ΟΙδίπους. 6, ΝΑύπλιον.)